

Андрэй Хадановіч

Казімеж

Я прыходжу на Казімеж
пахіснуць свой гойскі імідж —
рыхтык кракаўскі габрэй,
што спрадвеку веў тут рэй.

Размаўляю беларускай,
але кемлівыя ногі
кročаць вуліцаю Вузкай
да Высокай сынагогі.

Вечнасьць чуецца ў этэры,
у дамах — знутры і звонку.
Рушу вуліцай Эстэры
й раптам згадваю пра жонку:

запасочаньні на сэрцы,
цвельці рэўнасьць самазманам
(ўсе мы трохі Артаксэрксы,
справу маючы з Аманам).

На блізу музэйным бруку
ля Старое сынагогі
дзеці граюць у апуку.
Ой, ратуйце, пэдагогі!

Кожны граў, прынамсі зрэдку,
і ў міноры, і ў мэнору:
бы кампутар у разэтку,
ён улучаны ў прастору,

у кагал, то бок у гміну
запаволенага чыну;
покуль тахкае гадзіннік,
але хутка будзе вынік.

Будзе тайная вячэра
ў сlynнай страўні „Арыэль“,
потым вогнішча і сера,
і гарачая купель...

Штучны рай для небаракаў.
Апантаных гояў статкі.
„Арыэль“. Казімеж. Кракаў.
Падарожныя нататкі.

Кракаў, габрэйская дзяльніца Казімеж